

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Serbske njeđželske kópjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihcizischczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Sswjatkí.

Jap. št. 2, 1.—13.

Ma čh tekst nam powjeda, kajke běchu přenje šwjatki. Šchto prajachu ludžo, hdyž šwjatkovne džimy wohladachu? Čzi jeni šo džiwachu a šo prashachu: Šchto š teho budže? Čzi drusy mějachu šwoje šměchi: Woni šu šo we šlódkim winje wopili. Šchto pak my prajimy, hdyž šašo šwjatkovnu powjescž šlyšchimy? My nimamy šměchi, ale šo modlimy; my šo jenož njeđžiwamy, ale wješeli a džakowni wołamy: Šswjatkí, kaš krašne a wobšbožaze! a w naš je žimwe to žadanje, šo bychmy tež tajke šwjatki šwjecžili.

Přenje šwjatki.

1. Šswjatkí, kaš krašne a wobšbožaze!
2. Duž, Anježe, daj šwjatki tež šwjecžicž mi!

1. Kaš krašnje běšche šwjatki w Jerusaleme! Čzi wuczobnizy šedžachu hromadže a čakachu na šwjateho Ducha. Duž šta šo šchumjenje š njebieš jako móžneho wětra. Kaš džiwnje! To čzujesh, to njeje wěšit, kajkiž hewaš duma, to je wodynch se šwjateho rta Božeho, kiž šo do čzłowjeka dunje. Kaš je šchumjenje šlyšhecž, taš je tež něšchto widžecž: jashty, jako bychy wohenjome byle nad tymi wuczobnikami. Džimwe to škutkowanje! Woheni, a tola šo nješali. Nichtó nješé š wottal, a tola tu je. Ššchi tutych džimnych šnamjenjach šu hlošy wuczobnikow šlyšhecž. Kajka to rěč, kotraž je šlyšhecž? To je rěč a tola žana; nichtó prajicž njemóže, to je moja rěč. Wona njeje žana rěč a tola jena. Škóždy čzuje, šo je to rěč wěčnosće, taš rěči nješeski Wóčžez se šwojimi džecžimy. A nětko

čzi ludžo, kiž tam rěča a šlyšcha. Kajke pschemějenje je šo š wuczobnikami štało! Najpředy bojašni, nětko taš šmuziczi. Kajke pschemějenje pola Židow, hdyž šu šětrome předomanje šlyšcheli! Předy polni hidženja, nětko polni žedženja; předy nješšhecželjo, nětko šo prashajo, šchto dyršimy čzinicž? Předy ššhesčžeharjo, nětko šo čzishcžča š ššhecženizy. Šaj šwjatki, kaš krašne a wobšbožaze!

Šdžezkuliz šebi pomyšlimy, šwjatkovne žimwienie šo ššewi. Kajke šwjatki w domje Šornelijušowym, jako na wšchitkich Boži Duch dele pschindže, šo š jashtami rěčachu!

Kajke šwjatki w čžaku reformazije, jako šwjaty žimwenski wodynch na mormwe štamy šadu, jako wohenjome ššchricžki lětachu a wšchudžom nowe nalětne žimwienie wotucž! Šswjatkí, kaš krašne a wobšbožaze tež dženska hššhcže!

Šdnyž hłuchi šlyšchi, němý rěči, ššepemu kaš šchupišny wot woczow padnje a žyly čzłowjek š nowemu žimwjenju wotucž; hdyž psches dom duwa duch wěry, lubošcže, mēra; hdyž bywa pulčžina šahroda Boža, hššchne hrošnoscže šo pscheworja do ššhesčžijanskeje myšle a žimwienia, njeje to krašne, njeje to rjane? Šaj šawěšcže: Šswjatkí, kaš krašne a wobšbožaze!

2. Anježe, daj šwjatki tež šwjecžicž mi. Wot teho Anješa šu pschichle. Wot teho Anješa šameho móža pschincž. Dobra haložka dyrbi šo do džimwego šchoma šššchcžepicž. Dyrbi-li čzłowjek widžicž, dyrbi nowe wóčžko dostacž. To móže tón Anješ šam čzinicž. Duž, o Anježe, daj šwjatki tež šwjecžicž mi! To došcž njeje, šo wuczobnizy, židži šwoje šwjatki šwjecžča, došcž njeje, šo je ššetr šwjeczi, tež Šauluš dyrbi je šwjecžicž. Došcž njeje, šo

tamny přeni čaš je šwjeczěšče, tež reformazijski čaš dyrbi šwjatki šwjeczicž. S tvojimi šwjatkami došč njeje, ja dyrbiu tež te šwoje mječ. Duž je ta proštna nusna: Ach Knježe, dai šwjatki tež šwjeczicž mi!

Ssměm šo teho tež nadžecž? Kelto ludow běšče tehdom w Jerusaleme (šcht. 9.—11). Žadny njeje wufamknjeny. Kóždy ma tež šwjatki nusne, wučženy tač derje kaž njewučženy, šchescžijan tač derje kaž pohan. Kóždemu dyrbi šo dostacž, žadny njedyrbi prošdny wostacž. Jenož čži, kotřiz njechadža, prošdni wostanu; jenož čži, kotřiz njeprosča, njedostanu. Wcy pač šwjeczimy šwjatki s tej nutrnej proštnu:

Sšwjatki, tač krašnje a wobšbožaze!
Duž, Knježe, dai šwjatki tež šwjeczicž mi!

Sšwjatkowniczka.

Troschtar šwjaty wěrjazny je s njebja daty.

(Scž. Jan. 14, 23—31.)

Šlób: Wješel šo, o moja dušča —

Šój, o pój k nam, Ducho šwjaty,
Wuhadžazy s wječnosće,
Nam sa sawdawk herbstwa daty
S Božeje šy lubošče!
Pšchekrašnje nam Šbóžnika,
Pšchewodžej naš do njebja,
So šmy šbóžne džecži Bože,
Kotřymž wječne kčžeje šbože! —

Sšwědcenje je tvoje jašne,
S kotřymž dušče roššwětlesch;
Daty bohate a krašne
Wobhnadžentym wudželesch.
Šašnosč twója njebjeska
Do dušchow šo wulwa,
Kiž šo Šesubej šu dale,
Šeho polnje šapschijale.

Pšchezo plodžišch do naš s nowa
Wěru, lubošč, nadžiju;
Šbóžne Šesubowe šlowa
Napjelnesch se šlódkosčzu,
So šu manna njebjeska
Nam a móžne šylnjenje
Na čžeri pšches šchiz a bėdy,
Kajkež s Knjesom džemny šlėdy.

Džeržecž jeho šlowo wučžišch
We wěrje naš wobstajnej,
K ščerpliwosčži čžichej nucžišch
Na dróšy naš čžetnjoitej;
Brón nam Božu pošćičesch
A naš s možu pošylnjesch,
So šmy polni Božoh' mēra,
Šdyž je dobywaza wēra.

Troschtar našch šy dobročžimy,
Dopomnjesch naš na šlowo,
S kotřymž Šesub milosčžimy
Nam je šameho dal šo;
Wučžišch naš, šo wostanje
Sšwěrnny nam hač do šmjercže,
So naš jeho hnada křyje,
Šdyž šwět šy nam jamu ryje.

Duž šo ženje nještrachimy
W žanej jerej čžěžnosčži,
Šlowu k njemu pošbėhujimy,
Wuhladujimy k wječnosčži;
Kadosčž junu njebjeska
Wobhnadžentym šschadža;
Wótž a Šsyn naš wušwjeczitaj
Pšches tebe, — naš pšchekrašnitaj.

Pšchindž dha k nam, o Ducho šwjaty,
S wošchewjenjom šwjatkownym,
Wot Wótža a Šsyna daty
Ša dar nam šy potřebnym!
Djes tebe šo bludžimy,
Wěrnosčž Božu njewěmy;
Tvoje nam šo šwětlo jašni,
Kaj šo w nim nam wječny krašni! —

U.

Jene šwjatkowne ranje.

Sšlónčžny blyšecž a powětr rózownika šluschataj k šwjatkownemu šwjedženjej; kóžde město a kóždy dom pšchi šo se šelentym halosami, kotřez postrowy s čžerstweho lėša pšchinoshuja.

Jene ranje druhi džėn šwjatkow běšče wurjadnje rjane wjedro, a radosčžiwje žolmjachu šo mēšchženjo se šwojich murjom, šo bychu pšchirodu wužiwali; wjetschina s nich njemēšesche šakomdženje žyrkwe sa njeprawo, dotelž bė teho mēnjenja, šo je přeni džėn šwjatkow pobožna došč byla. Duž žyrkwe jara prošdne wostachu a šwony dawachu šwoje jašne, pšchecželne šynki pošdarmo šlyšecž.

Šyle jenotliwje šedžachu nutry kemscherjo we šwojich wškoskich žyrkwinskich stolach a šo wčžipnje wuhladowachu, jako poškamjėntnej šhódbje mjelčžite bliženje krocželow šašlyšchachu. Šchromje a šo na štary pšchedesčžnik šepjerajžy bližesche šo mloda blėda hólčžka šydlėj, hđžež hišchže ničto nješedžesche.

Bė to šhuda šchwalčža, kotraž běšče žyly tydžėn pilnje džėlala. Wona bė wutrobnje wješela, šo móžesche wotpocžink sa čželo a dušchu w pošojnym Božim domje namakacž. Šako šo dušchu poššėhłowaze šynki byrglow šwjatocžnje pšches žyrkej žolmjachu, šylnny wona ružy k modlitwje, šo čžyly jej Wóh šwoje žohnowanje šdžeržecž.

Duchowny přėdowasche wo šlowach: „Šytajče najpředy Bože kralestwo a jeho prawdosčž, dha budže wam to wšchitko pšchidate.“ Kaž troschtne šlowo klicžesche přėdowanje do wucha šhudeje šchwalčže. Wěšo pomyšli wona na šwoju štwicžku, sa kotruž bė hižo dwaj mēšazaj najėnšti pjenjes winojta. S wotkal dyrbjesche tale wulka šumma pšchincž? Šola šebi wona pšchewosa, šo nochže w žyrkwi na šwětne štarosčže myšlicž, ale woprawdže najpředy Bože kralestwo a jeho prawdosčž pštacž.

Šako běšče šo poš žohnowanjom přėdarja hišchže prawje nutnje modlila, wopuščžži žyrkej a nastupi domojpucž. Še pošdžiwanjom pštny, šo ju hižom poš žyrkwinskich durjom štary wošėbnny knjes nadpadnje wobkėdžbowasche, pošom sa nej džėšesche a tež šy škhody k jejnej štwicžžy, poš tjechu lėžazej, horje pošstupowasche.

Wona wotewri štwicžžne durje, s tym dobrym wotpohladom, šo by žušbnitej čžėmny pšchėdšal pošwětlika. Pšches to bu pohlad poš šnutškwowneho štwicžki móžny; poš pač mēšesche wulžy lubošny a pošojny napohlad. Wokno běšče šchėroko wotewřene a pošćičesche wuhlad poš šchtomjaznych mjėřškwow, w kotřychž pštacžki wješele čžikotachu; brėšowa haložka tworjesche šelenu křonu nad malej Božej martru, kotraž na blidže, s bėlym rubom pšchikřytnym, štejesche.

Rhudoba wšo se wšchěch kucžikow hladasche, bě tam jeno jenicžki stol, a mały stary kanapej sarunasche ložo; ale čzištošč sčwicžki tola pschijomny sacžisčěz čzinješche.

Wožebny stary knjes scžahny šebi klobuť a bližesche šo Božej martrije.

„Dowolče mi, luba knježna, šo šmēm Šam tudy šwój šwajatfowny dar položič; ja tu mału šummu runje w tym wofo-
miku dostach, jako chžych te mšchi hieč, a šebi hnydom pschedewšach, ju jenej potrebnej modleřzy daricž. Žyrfej bēšche tak próbdna, šnano Waš tehodla hnydom pytnych, pschi čžimž šo mi šesda, šo šče šhuda.“

Na tele pscheczelnive šłowa wotmolwi mloda šchwalcža jeno š pláčom, potom wotewri tšchepjetajo pjenježny list, — w nim ležachu wjazore pjeczšrimnowške papjery, kotrež jejny naješški dołh dospołnje křnjachu. Wona chžyšche ruzy šwojeho dobročžela wo-
fošchicž, ale wón temu wobarasche a džesche: „Ša džě jeno čzinjach, ščtož je moja ščesčžijanska pschisšluschnošč; ale w prawym čžašu dawacž móž, to wobradža Bóh.“

F.

Rowny kamjeń.

W Pomorskej, hdžež žolny Kanisčeho Morja kraj macžej, leži žyrkwinska wješ, na kotrež pohrjebnišchěžu pod selenej hórku hólčez wotpoczuj, kiž bēšche jenicžke džěčžo, hordosč a nadžija starscheju byl. Myšl bohateju starscheju njebēšche dołho ša wěčžnym pytała. Duž póšla Bóh š khorosčžu distheritis šmjertneho jandžela do tamneje wšy. Tež pola doma bohateho bura š jenicžkim džěščžom wón nimo njeńdžesche.

W šadwelowanju bēdžeschtaj šo starschej wo žiwjenje hólčez, kubłowskeho herbu; ale wón wumrje, jako bē předy na džěčžaze pobožne waschnje starscheju trošchtował a na njebo pošajal. Džěščžowe pošlednje šłowa starschimaj š pomjatka nješchindžechu, wone we wutrobje forjenjom nabychu; ščoncžnje šo š Bohu wobro-
čžischtaj, a nětko šrošymischtaj, ščtož bēšche jimaj Bóh psches džěščžowu šmjercž prajicž chžyl, a tak napišaschtaj na rowny kamjeń: „Wascheho žiwjenja dla je mje Bóh předy waš šem póšlať“ (1. knihi Móššafowe 45, 5).

F.

Spodžiwne wodženje.

Šisčče njewočžisčžane powjedańčžo, špišane wot Š. Kulmana, we šwojim čžašu wučerja w Delnim Wuššdže.

(Ščoncženje.)

IX.

Šdžž je nusa najwjetšča,
Dža je pomoz najblišča.

U bu wječor a bu rano šchěšnaty džeń, jako Korla a Šanka we šwojim čžolmiku pluwaschtaj, a šo jimaj hišchče žadny kraj njepošaja.

„Mój Korla“, prajesche Šanka š njemu, „tak dyrbimój tola šonž wšacž; ja njewidžu žadny kraj, a šonž wulkeho morja tu hišchče njeje.“

„Budž trošchtna, moja Šanka, naju Bóh budže namaj pom-
hacž; wón je lubošč a njeje na naju šabył. Wšchat widžisč, kaž rjane wjedro šmój měloj a hišchče mamoj, to wobradži namaj Bóh.“

„Šaj, mój Korla; ale ščtoha budže, tji dny hižom žaneje wody nimamój, a kať dołho budže tracž, dža budža pošlednje worjechi dojědžene; ščto potom?“ —

U bu wječor a bu rano dwazyty džeń, a Korla a Šanka šedžeschtaj šrudnaj we šwojim čžolmje a hladaschtaj na ščeroke morjo, kiž hišchče žaneho šonža njemēšesche; a pošledni worjech bē wčžera rano šjědženy. —

U bu wječor a bu rano jedyn a dwazyty džeń, a Šanka ležesche wulka w čžolmje a njemōšesche wjazy štančž; Korla pať hišchče stejesche, šdychnywšchi š Bohu we šwojej wutrobje a hladajo š njebešam horje, hdžež ta wěčžna lubošč bydli, a šlyšchi wolanje rapafow, a špomina na wacžku w prošche šemje. U Korli šesda šo, jako by daloko na morju čžorny blecžł na morju widžal. U wón štejo hladasche a hladasche, šo š wōčžkom njemifny; a hlaj, šon čžorny blecžł bu wjetšchi. Korla njewobrocži žane wōčžko wot blecžka a widžesche, šo šo hiba; wón widžesche pschezo jašnišcho, kať š teho blecžka tš žerdže štejachu, a wón hladasche a pošna, šo je to šódž, kiž na morju jědže. „Šanka, luba Šanka! ty šy wumožena“, wolasche wón š wješelom, a padny š nej dele na šoleni a šošesche ju prajizy: „Wješel šo, luba Šanka, naju wumoženje je blisťo!“ U wón štanž šašo a hladasche ša šódžu, a ta bē tať blisťo, šo wón ju žyle pošna.

Šódž, kotraž Korlu a Šanku pschija a jeju wumō, bē angliška a wjesesche šo š Šndisťeje. Šaťo bēšchtaj šo Korla a Šanka š jědžu a š picžom po dołhim tradanju wofšchemilaj, powjedasche Korla šódžnikam, ščto bē šo š nim hacž dotal podalo. Wšchitžy pošluchachu šwēru na njeho, a někotryžkuliz hluboko šdychny. Šapitan abo wšchšchi roškasował šódže wša jeju do šwojeje štwy a šadžerža šo jara pscheczelnje napscheczimo nimaj. U temu šo Korla dowēri a šjewi jemu, kaťe šamoženje wón šobu wješe a hdže je ma. „Bože dla“, prajesche šapitan, „te dyrbi šěpje ššhowane byčž, hacž šo tať na křwje šódže leži“. U wón da je do šwojeje štwy šnošhčž, pschepoda Korli kaťchčžik, do kotrehož wón šwoje šamoženje ššhowa a šamfny. U Korla prajesche š njemu: „Wy šče šo tať pscheczelnje a dobročžiwje napscheczimo mi a mojej Šanzu wopošajali, šo wam nočžu nješaplacžene wostajicž; wšmicže naju šobu dom, a wostancže dale naju dobročžel a pscheczel.“

„Šo chžu tež hjes šaplacžena čžinicž“, prajesche šapitan „pschetož čžłowjeť njedyrbi dobre čžinicž a šwojemu bližšchemu pomhacž, šo by pschi tym myta hladať, hewat je jeho dobry škutť knicžomny“.

„Ša njemēnju“, wotmolwi Korla, „šo byčž wam waschu lubošč, mi wopošajanu, šaplacžicž chžyl abo mohł, pschetož š temu njeby moje šamoženje došahalo, ale ja chžu šo wam džafowny wopošajacž.“

„My chžemy šo Bohu džafowacž“, rěčesche šapitan. „šo je wón moju šódž tať wjedł, šo šym wasch čžolmik najł. My šmy na žušym nješnatym morju, hdžež drje je šedy hdy žana abo tola jara maľo europiškich šódžow pschisčlo. U ja jow tež pschisčol njebych, hdy by wichor psched dwēmaj dnjomaj moju šódž nje-
šahnal. Ša pať šo nadžijam, šo budžemy jutšje abo ša jutššchim šašo na prawym pucžu; a jeli nam Bóh pschisšprawne wjedro poščžele, dža móžemy ša ščtyri dny abo ša pjecž w Šap-měšče byčž“.

* * *

Štary Čžernit w Šlinje njedaloko Šobja bē šo jara šestariť a šwój šhlěb je šrudnosčžu jědł wot teho čžaša šem, jako bē Korlowy pošledni list dostať. Wón bē pschezo šam ša šo a woplašowasche šwojeho šyna, kotrehož bē, tať wón myšlesche, ša šutón šwēt šhubil, a žadasche šańčž do tamneho šwēta, hdžež šo nadžijesche, jeho šašo namafacž. Ale tať džiwasche a šwješeli šo wón, jako njenadžujizy list š Amsterdama wot Korle dostať, šon měšesche šo tať:

Mój luby nano!

Ša šo nadžijam, šo šče hišchče žiwny a štrowny a šo je šo wam derje ščlo. Ša šym wjele wustal a pscheczepil ša te šeta, hacž šym w žušbye byl. Něťk pať šym šašo pschisčol a nječham wjazy wot waš hieč, pschetož domach je tola najšěpje. Moju rejžu a wščitke moje podeńženja chžu wam powjedacž,

hdyž k wam pschindu, sčtož šo bórny stanje. Ale jene čžu wam prjedy prajicž: ja šym šo woženil a mam čžornu žonu i pohanskeho luda. Wona je dobra a šwěrna dušcha a mi tawšynt króč lubšcha, hačž moja něhdušcha Lisetta. A nadžijam šo tehodla, šo smějceže ju wy a moji bratija tež lubo, hdyž ju wschitzu sčnajecže; jeje čžělo je čžorne, ale jeje wutroba je rjana čžista, to je jeje pycha; bohata tež je na čžafnych kublach, bohata kaž kralowa — wona je kralowa byla pola šwojeho luda; kšchčžena hišchče njeje, a šwěrowany šym i njej na pohanske waschnje. Wona čže šo kšchčžicž dacž a čže prjedy wot waš, mój luby nano, w kšchescžijanskej wučžbje rošwucžena byčž; ja šym jej powjedač, šo sčže wy kšchescžijanski wučžer; potom čžzemoj šo tež dacž po kšchescžijanskim waschnju šwěrowacž. A ja čžu, šo by šo to wschitko prjedy štač, prjedy hačž wona do njedžel pschindže.

Nětk čžu wam i krótkim wo mojej prjedawškej Lisecže něščto powjedačž. Hdyž šo i Londona do Amsterdama wjesech, dha mi wutroba malo njepufotasche. Mój Božo, pomyšlich šebi, nětk šo šašo do teho měšta wjesech, hdyž šu psched tšjomi lětami w nahlej hrubosčzi čžłowjeka sabil; kač mōže šo čži hičž, hdyž čže ludžo pōšnaja! A hlajče, hdyž na kraj wustupich, pschindže mi proščerka i dwěmaj malicžkimaj džěščzomaj napschecžiwio a proščesche. Ša jej mješ wocži pohladach, a wona bě mi kaž snata, a we tym wona šawoča: Ach, mój Božo! Šorla! — Šo bě moja něhdušcha rjana Lisetta. Wona powjedasche mi i wjele šylami, kač je ju tōn pschekupski, kotrehož šym ja tehdom wječžor pola njeje w komoržy pschemlōčžil, šjebač, jej dvě džěščzi na šchiju poššnyč, ju nětk w hubjenštwje wostajil a wuschol; jeje nan, tōn stary šwěrnny Šuper, je bōrny wumrjel, jako je přeni króčž do njedžel pschischka.

Mi bě tač lohko wokoło wutroby, hdyž wona powjedasche a ja šlyšchach, šo njejšym žaneho čžłowjeka sabil. Ša dach jej dwazycži škotnych a dach jej je radny, dofelž bě moje šwědomnje čžiste.

A nětk, luby nano, mějceže šo derje! Prajceže mojim bratram wjele dobreho; tež moja žona dawa wschitkich lubošnje postrowicž.

W Amsterdame, 31. augusta 1745.

Wasch šwěrnny šym
Šorla Čžernik.

Pschi tajkich powjescžach wožimi stary Čžernik šašo a prajesche wjazž hačž junkróčž: Ša mam doščž, hdyž wěm, šo je mój šym Šorla hišchče žiwny! Wōn šhodžesche nětk šašo i tym listom wokoło, pokasomasche jōn šwojim šynam a pschichodnym džowkam, šužodam a pschecželam prajizž: Wjšelcže šo šo mnu; ja mam šwojeho šyna Šorlu šašo! —

Ša schyri njedžele po dostacžu tuteho lista pschijēdže Šorla še šwojej žonu kaž šemjan, a wschitzu ludžo wo wšy bēžachu hromadu, šo byču Šorlu powitali a wošebje jeho žonu wohladali. Wonaj wostaschtač tam hačž do pschichodnych jutrow, a stary Čžernik rošwucžomasche šwoju pschichodnu džowku w kšchescžijanskej wučžbje; ta bu potom kšchčžena a došta mjeno Šanka. Šorlowi bratija še šwojimi žonami bēchu pschi kšchčženizž kmōtšja, a šmolom po šwjatej kšchčženizž da šo Šorla i njej po kšchescžijanskim waschnju šwěrowacž, a na jeju kwašu bēšche žyla wjšeb.

Šo jutrach pač wjesesche šo Šorla še šwojej mandželškej a še šwojim małym šyntom a še šwojim nanom do Amsterdama, hdyž klamy wotewri a wikomasche a bē i najbohatsčjim pschekupžom w Amsterdame. Šwojim bratram da wōn kōždemu dvě ščžě škotnych, a jeho nan, stary Čžernik, dokonja pola njeho šwoje čžafne žiwjenje w dobrym mērje a we wyšokich lětach. —

Wšhelake i bliska a i daloka.

3. džēn šwjatkow budže bibliški šwjedžen w Bukežach. Šerbske kemschenje šapocžnje šo popoždny w 2 hodž. a budže na nim knjes šarač rycžer Šakub i Njšwacžidla předomacž; němške kemschenje budže popoždny w 4 hodž. a budže šwjedženški předač knjes šarač Šaktač i Šōšlinka. Pschi kemschenju budža šo biblije na šchulške džěčzi rošdawacž. Wošebje radoščizwe a šwjēblaze je, šo na tutym šwjedženju tež nowy wudawč wulšje šerbskeje biblije wuschadža. Tutōn wudawč pschijesche nam lubym Šerbam krašny dar šobu. Šowa biblija ma jako pschidawč — krašne bibliške wobrašy w šerbskim wudawku, kotrež šu wot dweju pschecželow Šerbow našchemu šerbskemu ludej darjene. Šimaj budž tež tudny ša tule wulku woporniwu luboščž, w kotrež šu tōn wopor pschijesli, luboščž k drohemu Božemu šłowu w našim šerbskim ludu pschisporjecž, hnuty, šerbski džak! Lubnyh Šerbow i wokoliny Bukež wutrobnje namoštjamy, šo byču bibliški šwjedžen w Bukežach bohacže wopntali. Dla bliskosčže železnizy je tam tež i dalšchich štron lohko pschijicž a 3. džēn šwjatkow je tež škladny, na kotrymž našchi šerbszy ratarjo po dobrym šerbskim waschnju hišchče njedželaju.

— Šrjedu po šwjatkach 1/2 10 hodž. šmēje šo šerbska šlowna konferenza šerbskich duchownych we „winowej kicži“ w Budyšchinje a šo wschitzu knježa duchowni tež tudny wutrobnje wot pschedšchdštwa pscheproschuja.

— Na mēšto knjesa tajneho radžicžela Šrillicha, kotryž je psched krótkim šemrjel, je šo ša dohladomarja šakšich šeminarow knjes šchulski radžicžel dr. Müller, kotryž bēšche hačž dotal še šeminarškim direktorom w Šjedrichowym mēšče w Draždžanach, postajil. Wōn je šo i dobom ša tajneho šchulškeho radžicžela pomjenowal.

— Šaždženu wutoru mēšesche šo w Šarlinje wěrowanje krōnprynza a Šlekensburškej prynžesny Čžilije. Šōh žohnuj mandželstwo k šbožu našcheho wōtžneho kraja. Šhēžor je pschi tej škladnosčzi tež šwojeho šhēžorstwoweho kanžlera wošebje wušnamjenil ša jeho šašlužby wo našch wōtžny kraj. Wōn je jeho šerschtu pomjenowal.

— Mješ Norwegškej a Šchwedškej je roštora wudyrila. Norwegšžy njechadža wjazž Šchwedškeho krala ša šwojeho krala pschipōšnacž. Šsejm je knježeršku mōž do rukow dotalnego ministerstwa položil.

II. Šudanske praschenja wo bibliških wošobach.

Štaja Šadyšerb-Šjela.

5.

W šmjertnej bitwje na horach
Šral bē w čžěšnych štrachotach.
Njšpschecželjo dobywachu,
Šimale joh' jatoh' wšachu.
Wōn tej hašnje čželajo
Š mjecžom šwojim pscheklō šo. —
Šak tōn šral džē rēšasche,
Šiž tač wša šej žiwjenje?

Wotmoštwy na praschenja wo bibliških wošobach.

3. Tōn šral bē Šhasveros a wona bē Šštera.

4. Šerodasch. — Mat. 2, 16.

„Šombaj Šōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňjach „Šerb. Šowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwōrčž lēta płacži wōn 40 np., jenoštlive čžiška šo ša 4 np. pschedawaju.